

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-587/2018-82

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E I P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari tužitelja COLAS HRVATSKA d.d. Varaždin, OIB: 58701507957, Varaždin, Međimurska 26, zastupanog po punomoćnici Ivani Tušek, odvjetnici iz Varaždina, protiv 1. tuženika Borisa Rauša, OIB: 56462628185, Novi Marof, Ključićka 1a, 2. tuženice Ljiljane Rauš OIB: 28183044151, Novi Marof, Ključićka 1a, 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. Novi Marof, OIB:16245568490, Novi Marof, Ključićka 1a i 4. tuženika ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o., OIB: 29361769747, Gornji Kneginec, Ulica Mavra Schlengera 9, svi tuženici zastupani po punomoćniku Franji Šebijanu, odvjetniku iz Varaždina, a 2. tuženica zastupana i po punomoćniku Borisu Raviću, odvjetniku iz Novog Marofa, radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, nakon zaključene glavne javne rasprave 29. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, te objave presude 12. lipnja 2026.

r i j e š i o j e

I. Odbijaju se prijedlozi 1., 3. i 4. tuženika za spajanjem ovog postupka s postupkom broj Pn-130/2018 odnosno za prekidom ovog postupka do pravomoćnog okončanja postupka pod brojem Pn-130/2018.

II. Odbija se prijedlog tuženika za prekidom ovog postupka do donošenja odluke o troškovima u predmetu Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013.

III. Utvrđuje se da je povučena tužba tužitelja COLAS HRVATSKA d.d. Varaždin, OIB: 58701507957, Varaždin, Međimurska 26, protiv 4. tuženika ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o., OIB: 29361769747, Gornji Kneginec, Ulica Mavra Schlengera 9, podnesena 17. prosinca 2018. radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji.

IV. Utvrđuje se da je tužba tužitelja COLAS HRVATSKA d.d. Varaždin protiv 1. tuženika Borisa Rauša, 2. tuženice Ljiljane Rauš i 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. povučena za iznos od 92,17 EUR te je nadalje povučena za iznos glavnice novčane tražbine tužitelja od 0,01 EUR (jedan cent) te za iznos od 8,21 EUR s osnova zateznih kamata obračunatih do 7. ožujka 2018.

V. Dopušta se preinaka tužbe na način kako je to navedeno u podnesku tužitelja od 12. prosinca 2024.

i p r e s u d i o j e

I. Nasljedničke izjave I. tuženika Borisa Rauša, OIB: 56462628185, dane 16. siječnja 2017. i 27. veljače 2017. u ostavinskom postupku vođenom pred javnim bilježnikom Nadom Vidović-Džidić iz Novog Marofa kao povjerenikom Općinskog suda u Varaždinu pod poslovnim brojem O.1432/16, UPP-OS-231/16 iza pokojnog Roberta Rauša, OIB: 37307790056, umrlog 25. lipnja 2016., kojim se izjavama I. tuženik Boris Rauš odrekao nasljeđivanja:

- $\frac{1}{2}$ dijela nekretnina koje su kod Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Ludbreg bile upisane u:

- z.k.ul. 580 k.o. HRŽENICA i označene kao: k.č.br. 1028/1, oznaka zemljišta ORANICA GORIČICE U JAMIČAKU površine 720 čhv, k.č.br. 1029/1, oznaka zemljišta LIVADA GORIČICE U JAMIČAKU površine 775 čhv, k.č.br. 1030/1, oznaka zemljišta MOČVARA GORIČICE U JAMIČAKU površine 377 čhv,

- z.k.ul. 2702 k.o. HRŽENICA i označene kao: k.č.br. 1029/3, oznaka zemljišta LIVADA GORIČICA U JAMIČAKU površine 695 m², k.č.br. 1030/2, oznaka zemljišta ORANICA GORIČICA U JAMIČAKU površine 3822 m²,

- z.k.ul. 717 k.o. HRŽENICA i označene kao: k.č.br. 1025, oznaka zemljišta PAŠNJAK GORIČICA U JAMIČAKU površine 86 čhv, k.č.br. 1026, oznaka zemljišta LIVADA GORIČICA U JAMIČAKU površine 104 čhv, k.č.br. 1027, oznaka zemljišta ORANICA GORIČICA U JAMIČAKU površine 1290 čhv,

- $\frac{1}{2}$ dijela nekretnine koja je kod Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Novi Marof upisana u z.k. ul. 3648 k.o. Novi Marof i označena kao: k.č.br. 2540, oznaka zemljišta OGRADA PAŠNJAK, ukupne površine 3.771 m²,

- poslovnog udjela od 100% u trgovačkom društvu BAGERKOP-ROBERTO društvo s ograničenom odgovornošću za usluge i trgovinu, Novi Marof, Ključička 1/A, OIB: 16245568490, MBS: 070073123, registrirano kod Trgovačkog suda u Varaždinu, kao ovlaštenik poslovnog udjela u $\frac{1}{2}$ dijela,

- poslovnog udjela od 100% u trgovačkom društvu BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o. za usluge i trgovinu (trenutno tvrtka ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o.), Gornji Kneginec, Ulica Mavra Schlengera 9, OIB: 29361769747, MBS: 070138852, registrirano kod Trgovačkog suda u Varaždinu, kao ovlaštenik poslovnog udjela u $\frac{1}{2}$ dijela,

te Kupoprodajni ugovor sklopljen 18. prosinca 2017. između II. tuženice Ljiljane Rauš, OIB: 28183044151, kao prodavateljice te III. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o., OIB: 16245568490, kao kupca, kojim je ugovorom III. tuženik BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. stekao pravo vlasništva na nekretninama koje su kod Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Ludbreg bile upisane u:

- z.k.ul. 580 k.o. HRŽENICA i označene kao: k.č.br. 1028/1, oznaka zemljišta ORANICA GORIČICE U JAMIČAKU površine 720 čhv, k.č.br. 1029/1, oznaka zemljišta LIVADA GORIČICE U JAMIČAKU površine 775 čhv, k.č.br. 1030/1, oznaka zemljišta MOČVARA GORIČICE U JAMIČAKU površine 377 čhv

- z.k.ul. 2702 k.o. HRŽENICA i označene kao: k.č.br. 1029/3, oznaka zemljišta LIVADA GORIČICA U JAMIČAKU površine 695 m², k.č.br. 1030/2, oznaka zemljišta ORANICA GORIČICA U JAMIČAKU površine 3822 m²,

- z.k.ul. 717 k.o. HRŽENICA i označene kao: k.č.br. 1025, oznaka zemljišta PAŠNJAK GORIČICA U JAMIČAKU površine 86 čhv, k.č.br. 1026, oznaka zemljišta LIVADA GORIČICA U JAMIČAKU, površine 104 čhv, k.č.br. 1027, oznaka zemljišta ORANICA GORIČICA U JAMIČAKU površine 1290 čhv,

gube pravni učinak prema tužitelju COLAS HRVATSKA d.d. u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje potraživanja tužitelja prema I. tuženiku Borisu Raušu:

- glavnice u iznosu od 11.050,89 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u slučaju promjene kamatne stope u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima,

- zatezne kamate u iznosu od 191,91 EUR.

II. Nalaže se 3. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o., Novi Marof, Ključička 1A, Novi Marof, OIB: 16245568490, da trpi namirenje potraživanja koje tužitelj COLAS HRVATSKA d.d., OIB: 58701507957, ima prema I. tuženiku Borisu Raušu:

- glavnice u iznosu od 11.050,89 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u slučaju promjene kamatne stope u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima,

- zatezne kamate u iznosu od 191,91 EUR

prodajom $\frac{1}{2}$ dijela nekretnina koje su kod Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Ludbreg označene kao:

- k.č.br. 1030/1 JAMIČAK TRSTIK, površine 1356 m², upisana u z.k.ul. 5261 k.o. HRŽENICA,

- k.č.br. 1029/3 JAMIČAK LIVADA površine 695 m², upisana u z.k.ul. 3305 k.o. HRŽENICA,

- k.č.br. 1025 JAMIČAK površina 309 m², TRSTIK 219 m², TRSTIK 90 m² i k.č.br. 1026, JAMIČAK površina 374 m², ORANICA 265 m², ORANICA 109 m², obje upisane u z.k.ul. 3767 k.o. HRŽENICA

kao i prodajom 3971/10000 dijela nekretnine koja je kod Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Ludbreg označena kao k.č.br. 1030/2 JAMIČAK ORANICA površine 17124 m², upisane u z.k.ul. 2702 k.o. HRŽENICA.

III. Nalaže se II. tuženici Ljiljani Rauš, OIB: 28183044151 da trpi namirenje potraživanja koje tužitelj COLAS HRVATSKA d.d. ima prema I. tuženiku Borisu Raušu:

- glavnice u iznosu od 11.050,89 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u slučaju promjene kamatne stope u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima,

- zatezne kamate u iznosu od 191,91 EUR

prodajom $\frac{1}{2}$ dijela nekretnine koja je kod Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Novi Marof upisana u z.k.ul. 3648 k.o. Novi Marof i označena kao: k.č.br. 2540, OGRADA PAŠNJAK površine 3771 m².

IV. Nalaže se II. tuženici Ljiljani Rauš, OIB: 28183044151 da trpi namirenje potraživanja koje tužitelj COLAS HRVATSKA d.d. ima prema I. tuženiku Borisu Raušu:

- glavnice u iznosu od 11.050,89 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. nadalje do

isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u slučaju promjene kamatne stope u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima,

- zatezne kamate u iznosu od 191,91 EUR

prodajom poslovnog udjela u trgovačkom društvu BAGERKOP-ROBERTO društvo s ograničenom odgovornošću za usluge i trgovinu, Novi Marof, Ključička 1/A, OIB: 16245568490, MBS: 070073123, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Varaždinu, nominalnog iznosa od 20.000,00 kn (2.654,46 EUR) koji čini 100% temeljnog kapitala društva BAGERKOP-ROBERTO d.o.o.

i prodajom poslovnog udjela u trgovačkom društvu ZLATNO JEZERO PLUS društvo s ograničenom odgovornošću za usluge i trgovinu (ranija tvrtka BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o.), Gornji Kneginec, Ulica Mavra Schlengera 9, OIB: 29361769747, MBS: 070138852, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Varaždinu, nominalnog iznosa od 20.000,00 kn (2.654,46 EUR) koji čini 100% temeljnog kapitala društva ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o.

V. Utvrđuje se da ne postoji tražbina 1. tuženika Borisa Rauša prema tužitelju COLAS HRVATSKA d.d. Varaždin u iznosu od 617.824,67 EUR (4.655.000,00 kn) s pripadajućim zakonskim zateznim kamata s osnova naknade štete, potraživana u postupku broj Pn-130/2018 te da ne postoji tražbina 1. tuženika Borisa Rauša prema tužitelju COLAS HRVATSKA d.d. u iznosu od 3.520,47 EUR (26.525,00 kn) s osnova troškova ovršnog postupka temeljem rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013-23 od 28. studenoga 2018.

VI. Nalaže se I. tuženiku Borisu Raušu, II. tuženici Ljiljani Rauš i III. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. da tužitelju Colas Hrvatska d.o.o. u roku od 15 dana solidarno naknade trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 3.252,85 EUR (tri tisuće dvjesto pedeset dva eura i osamdeset pet centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u slučaju promjene kamatne stope u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj je 17. prosinca 2018. podnio tužbu protiv 1. tuženika Borisa Rauša, 2. tuženice Ljiljane Rauš, 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. Novi Marof i 4. tuženika BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o. Gornji Kneginec, radi pobijanja

dužnikovih pravnih radnji. U tužbi navodi da prema 1. tuženiku Borisu Raušu ima novčanu tražbinu temeljem pravomoćnog rješenja o ovrsi ovoga suda broj Ovr-440/15-5 (dalje: rješenje o ovrsi) koje je doneseno temeljem ovršnih isprava – pravomoćnog i ovršnog rješenja ovoga suda broj Ovr-246/2005 od 8. lipnja 2005. i pravomoćne i ovršne presude ovoga suda broj P-234/05-15 od 16. lipnja 2006. (ispravljena rješenjem broj P-234/2005-20 od 23. veljače 2009.). Navedena tražbina djelomično je prestala kompenzacijom i to temeljem Izjave o prijeboju (kompenzaciji) od 6. ožujka 2018. (dalje: Izjava o prijeboju), koja je 1. tuženiku dostavljena 14. ožujka 2018., a to prebijanjem sukladno čl. 196. Zakona o obveznim odnosima s tražbinom koju je 1. tuženik Boris Rauš kao vjerovnik imao prema tužitelju kao dužniku temeljem pravomoćne i ovršne presude Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-85/2014-26 od 1. srpnja 2015. (dalje: presuda). Izjavi o prijeboju tužitelj je priložio preslike isprava na kojima temelji svoje tražbine prema 1. tuženiku kao i obračun kamata do dana sastavljanja ove Izjave, a iz kojeg je razvidno da su kamate na tražbine utvrđene u ovršnim ispravama temeljem kojih je doneseno rješenje o ovrsi do dana sastavljanja Izjave o prijeboju iznosile ukupno 140.555,17 kn. Slijedom navedenog, ovim prijebojem namiren je samo dio tražbine iz rješenja o ovrsi, dok je ostao nepodmiren dio tražbine iz tog rješenja o ovrsi u iznosu od 85.465,19 kn (11.343,18 EUR) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do isplate.

1.2. Tužitelj nadalje u tužbi navodi da je 1. tuženik insolventan odnosno da nema imovine tj. dovoljno sredstava za ispunjenje tužiteljeve tražbine. Navodi da je 1. tuženik prezadužen te da tužitelj nije uspio naplatiti svoju tražbinu na novčanim sredstvima 1. tuženika putem FINE budući da 1. tuženik u trogodišnjem razdoblju nije podmirio niti jednu osnovu za plaćanje koja je zavedena u redoslijedu u Očevidniku FINE prije tužiteljevog rješenja o ovrsi koje je prema potvrdi FINE od 26. listopada 2015. u Očevidniku bilo zavedeno na 33. mjestu, dok je ukupan iznos obveza koje su tada bile zavedene prije tužiteljeve osnove na dan izdavanja ove potvrde iznosio 8.057.676,39 kn. Nadalje, prema potvrdi FINE od 26. ožujka 2018. tužiteljeva osnova za plaćanje na taj dan i dalje je bila zavedena na 33. mjestu, a ukupan iznos obveza zavedenih prije ove osnove iznosio je 8.697.254,13 kn. Stoga je iz ovih potvrda FINE razvidno da su računi 1. tuženika u višegodišnjoj blokadi s višemilijunskim tražbinama mnogobrojnih ovrhovoditelja koji su već godinama zavedeni u Očevidniku FINE. Osim toga, 1. tuženik nema u vlasništvu nikakva vozila odnosno sva vozila koja su bila u njegovom vlasništvu objavljena su, a većina vozila koja su bila u njegovom vlasništvu zaplijenjena su u okviru različitih ovršnih postupaka, kako to proizlazi iz uvjerenja Stanice za tehnički pregled vozila Autoklub "Varaždin" od 30. ožujka 2018. Također, 1. tuženik nema niti nekretnine u svom vlasništvu što tužitelj dokazuje uvjerenjem Državne geodetske uprave od 16. travnja 2018. i povijesnim z.k. izvadcima za nekretnine u pogledu kojih je 1. tuženik upisan kao posjednik, a iz kojih je razvidno da nije vlasnik većine od tih nekretnina iz razloga što je većina njih prodana u ovršnom postupku kod ovoga suda pod brojem Ovr-931/11, a neke od nekretnina na kojima je upisan kao posjednik nikada niti nisu bile u njegovom vlasništvu. Nadalje, iz z.k. izvadaka za nekretnine koje jesu u vlasništvu 1. tuženika (z.k. ul. 5393 k.o. Donje Makojišće, z.k. ul. 1974 i 1211 k.o. Čanjevo te z.k. ul. 7609 k.o. Krapina) proizlazi da su iste opterećene založnim pravom radi osiguranja višemilijunskih tražbina Republike Hrvatske, Ministarstva financija, Porezne uprave zbog čega iste ne predstavljaju imovinu iz koje bi se tužitelj mogao naplatiti budući da upisani tereti višestruko premašuju vrijednost samih nekretnina, a isto je vidljivo i iz priloženog rješenja broj Ovr-931/11 od 3. prosinca 2015. koje je potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ Ovr-1077/15 kojima je određeno osiguranje tražbina Republike Hrvatske uknjižbom založnog prava na

nekretninama 1. tuženika upisanim u z.k. ul. 1218, 1379, 1401, 1433, 2589, 2919, 2920, 2921, 2922, 2210, 2486, 2923, 2924, 2382 i 2167 k.o. Hrženica. Iz zaključka o prodaji nekretnina broj Ovr-931/11 vidljivo je da tražbine koje su upisane kao založno pravo na istima višestruko premašuju vrijednost tih nekretnina. Slijedom svega ovdje navedenog razvidno da je da je 1. tuženik insolventan te da nema dovoljno sredstava za ispunjenje dužnikove tražbine što je pretpostavka za podnošenje ove tužbe iz čl. 66. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

1.3. Tužitelj nadalje navodi da se 1. tuženik nasljedničkim izjavama danim 16. siječnja 2017. i 27. veljače 2017. u ostavinskom postupku pod brojem O-1432/16 iza pokojnog sina Roberta Rauša, umrlog 25. lipnja 2016., odrekao nasljedstva temeljem zakona i to, između ostalog, ½ dijela nekretnina upisanih u z.k. ul. 580 (čkb. 1028/1, 1029/1 i 1030/1), z.k. ul. 2702 (čkb. 1029/3 i 1030/2) i z.k. ul. 717 (čkb. 1025, 1026 i 1027), sve u k.o. Hrženica, te u z.k. ul. 3648 (čkb. 2540) k.o. Novi Marof, kao i 50% poslovnih udjela u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO Novi Marof i BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o. Gornji Kneginec. Ovo odricanje od nasljedstva smatra se pravnim radnjama poduzetim na štetu tužitelja kao vjerovnika u smislu čl. 66. st. 2. Zakona o obveznim odnosima budući da 1. tuženik nema imovine iz koje bi tužitelj naplatio svoju tražbinu, a odricanje od nasljedstva sukladno čl. 67. st. 2. ZOO smatra se besplatnim raspolaganjem na štetu tužitelja. Tužitelj navodi da se 1. tuženik odrekao nasljedstva u korist 2. tuženice Ljiljane Rauš, a ista je dijelom stečenog nasljedstva dalje naplatno raspolagala sklapanjem Kupoprodajnog ugovora od 18. prosinca 2017. s 3. tuženikom BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. kojim je isti stekao pravo vlasništva na nekretninama upisanim u z.k. ul. 580, 2702 i 717 k.o. Hrženica. Kupoprodajni ugovor kojim je 2. tuženica otuđila korist pribavljenu raspolaganjem koje se pobija ovom tužbom smatra se naplatnim pravnim poslom u smislu čl. 69. st. 3. Zakona o obveznim odnosima.

1.4. Prema čl. 66. st. 2. Zakona o obveznim odnosima predmnijeva se da je pravna radnja poduzeta na štetu vjerovnika ukoliko zbog nje dužnik nema dovoljno sredstava za ispunjenje vjerovnikove tražbine, a zbog ranije navedenih radnji odricanja 1. tuženika od nasljedstva i raspolaganja stečenim nasljedstvom Kupoprodajnim ugovorom od strane 2. tuženice tužiteljev dužnik (1. tuženik) više nema dovoljno sredstava za namirenje tužiteljeve tražbine. Tužitelj ističe i da je 2. tuženica Ljiljana Rauš supruga 1. tuženika Borisa Rauša pa u tom smislu ukazuje na čl. 67. st. 3. Zakona o obveznim odnosima prema kojem se kod besplatnih raspolaganja smatra da je dužnik znao da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu vjerovniku i za pobijanje tih radnji ne zahtijeva se da je trećoj osobi to bilo poznato ili moglo biti poznato, pri čemu je odredbom čl. 67. st. 2. Zakona o obveznim odnosima propisano da se, ako je treća osoba dužnikov bračni drug, smatra da joj je bilo poznato da dužnik poduzetim raspolaganjem nanosi štetu vjerovniku, osim ako dokaže suprotno. Nadalje tužitelj navodi i da je 2. tuženica Ljiljana Rauš istovremeno i direktorica i jedini član društva BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. (3. tuženika) kao i BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o. (4. tuženika) te ukazuje i na odredbe čl. 69. st. 3. i čl. 67. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, zbog čega se smatra da je Ljiljani Rauš bilo poznato da 1. tuženik odricanjem od nasljedstva nanosi štetu svojim vjerovnicima.

1.5. Tužitelj navodi da je tužba podnesena unutar prekluzivnog roka iz čl. 71. Zakona o obveznim odnosima (3 godine od učinjenog raspolaganja odnosno 1 godina u slučajevima naplatnog raspolaganja).

1.6. Zaključno tužitelj ističe da se nakon sklapanja kupoprodajnog ugovora zemljišnoknjižno stanje nekretnina koje su bile predmetom tog ugovora promijenilo provedbom prijavnog lista od 18. kolovoza 2016. i rješenja Područnog ureda za

katastar nekretnina Ludbreg od 8. svibnja 2018. tako da je pod brojem Z-7929/2018 u zemljišnoj knjizi izvršen pripis čestica čkbr. 1027, 1028/1 i 1029/1 čestici čkbr. 1030/2 te je poništenjem i pripisom navedenih čestica zajedno s drugim česticama i to čkbr. 1028/2 i 1024 čestici 1030/2 (s ranijom površinom od 3822 m²) nastala nova čestica čkbr. 1030/2 površine 17124 m². Stoga radi točnog specificiranja tužbenog zahtjeva tužitelj predlaže geodetsko vještačenje radi utvrđenja koji udio u novonastaloj čkbr. 1030/2 površine 17124 m² k.o. Hrženica čine pripojene čestice koje su bile predmetom odricanja od nasljedstva 1. tuženika i kupoprodajnog ugovora.

1.7. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud donese presudu na način da nasljedničke izjave 1. tuženika Borisa Rauša od 16. siječnja 2017. i 27. veljače 2017. kojim se 1. tuženik odrekao nasljeđivanja $\frac{1}{2}$ dijela spomenutih nekretnina te 50% udjela u trgovačkim društvima kao i Kupoprodajni ugovor od 18. prosinca 2017. gube pravni učinak prema tužitelju u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje tražbine tužitelja prema 1. tuženiku u iznosu od 85.465,19 kn (11.343,18 EUR) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do isplate te da se 3. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. naloži da trpi namirenje ove novčane tražbine tužitelja prema 1. tuženiku iz iznosa dobivenog prodajom $\frac{1}{2}$ dijela predmetnih nekretnina, a da se 2. tuženici Ljiljani Rauš naloži da trpi namirenje iste novčane tražbine tužitelja prema 1. tuženiku iz iznosa dobivenog prodajom $\frac{1}{2}$ dijela nekretnine upisane u z.k. ul. 3648 k.o. Novi Marof.

1.8. Kako bi postavio konačni tužbeni zahtjev u odnosu na 50% poslovnih udjela u trgovačkim društvima čijeg se nasljeđivanja 1. tuženik odrekao, tužitelj je predložio da sud temeljem č. 186.b st. 2. ZPP donese rješenje kojim se 3. i 4. tuženiku nalaže da u spis dostave na uvid svoje knjige poslovnih udjela navodeći da bez toga nije u mogućnosti postaviti tužbeni zahtjev u odnosu na poslovne udjele u ovim trgovačkim društvima.

1.9. Uz tužbu tužitelj podnosi i prijedlog za određivanje privremene mjere radi osiguranja predmetne novčane tražbine i to zabranom 2. tuženici Ljiljani Rauš otuđenja i opterećenja poslovnih udjela u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o., s upisom ove mjere u sudskom registru i u knjigama poslovnih udjela ovih trgovačkih društava.

2.1. U odgovoru na tužbu od 22. siječnja 2019. godine 1. tuženik Boris Rauš, jednako kao i 3. tuženik BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i 4. tuženik BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o. (kako je to navedeno na pripremnom ročištu 29. siječnja 2019.) u cijelosti osporavaju tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan.

2.2. Prvenstveno 1. tuženik ističe prigovor radi prebijanja sukladno čl. 195. Zakona o obveznim odnosima stavljajući u prijeboj svoju tražbinu u ukupnom iznosu od 4.655.000,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamata. Radi se o tražbini radi naknade štete koju 1. tuženik potražuje prema ovdje tužitelju u parnici kod ovoga suda pod brojem Pn-130/2018 koju potražuje iz razloga što je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-85/2014-26 od 1. srpnja 2015. proglašena nedopuštenom ovrha kod Trgovačkog suda u Varaždinu pod brojem Ovr-22/2013 (ranije Ovr-202/2005) na mobilnoj drobilici u vlasništvu 1. tuženika, a zbog čega mu je neosnovanim određivanjem ovrhe ova pokretnina neosnovano zaplijenjena te se više od 10 godina nalazila u posjedu treće osobe kojoj je ostavljena na čuvanje, a u tom razdoblju 1. tuženik je bio onemogućen služiti se njome.

2.3. Osim toga, 1. tuženik stavlja u prijeboj svoju tražbinu u ukupnom iznosu od 26.525,00 kn koju ima prema tužitelju temeljem rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013-23 od 28. studenoga 2018. s osnova naknade troškova tog ovršnog

postupka. Navodi da se radi o prvostupanjskom rješenju kojim je preostali zahtjev 1. tuženika za naknadu troškova u iznosu od 109.825,00 kn odbijen kao neosnovan te je na isto 1. tuženik uložio žalbu tražeći puni iznos zatraženih troškova. Kod toga navodi da je citiranim rješenjem obustavljena ovrha kao posljedica proglašenja iste nedopuštenom, zbog čega je tužitelj kao ovrhovoditelj sukladno čl. 14. st. 5. Ovršnog zakona 1. tuženiku kao ovršeniku dužan naknaditi troškove koje mu je neosnovano prouzročio.

2.4. Zbog izjavljenih prijeboja tuženici smatraju da nije ispunjena osnovna pretpostavka za podnošenje predmetne tužbe jer je tražbina radi čijeg se pobijanja vodi ova parnica prestala izjavljenim prijebojima. Osim toga, kada bi tražbina i postojala, pobijanje se može odrediti samo u onom dijelu koji je potreban za namirenje novčane tražbine tužitelja, dok same nekretnine navedene u tužbi imaju približno 10 puta veću vrijednost od tražbine tužitelja, a poslovni udjeli navedeni u tužbi imaju višemilijunsku vrijednost. Stoga tuženici smatraju da je učinjenim pobijanjem tužitelj višestruko prekoračio svoju tražbinu zbog čega je njegov tužbeni zahtjev neosnovan. Kod toga navode da je čkbr. 2540 k.o. Novi Marof građevinsko zemljište koje se trenutno koristi kao industrijsko dvorište na iznimno dobroj lokaciji u Novom Marofu te ima vrijednost 4 puta veću od tražbine tužitelja (3771 m² x 100,00 kn) te je vrijednost i ostalih nekretnina višestruko veća od tražbine tužitelja što se predlaže utvrditi građevinskim i poljoprivrednim vještačenjem. Što se tiče poslovnih udjela iz bilance 3. tuženika na dan 31. prosinca 2017. proizlazi da njegova cjelokupna imovina nadilazi obveze 1. tuženika barem za 10-ak milijuna kuna, a njegova gospodarska aktivnost u smjeru rasta i profitabilnosti potvrđuje vrijednost na razini većoj 200 puta u odnosu na tražbinu tužitelja.

2.5. U odgovoru na tužbu navodi se i da su pobijane nasljedničke izjave posljedica nesretnih životnih okolnosti te da sama činjenica kako ni jedan od tuženika nakon sklapanja Kupoprodajnog ugovora od 18. prosinca 2017. ni na koji način nije raspolagao predmetnom imovinom ukazuje na to da ni jednom od tuženika nije bio cilj sakriti imovinu te da očito nisu postupali jedino s ciljem da nanesu štetu vjerovnicima 1. tuženika. Ujedno se ukazuje da je u zemljišnim knjigama na svim predmetnim nekretninama upisana zabilježba ove tužbe čime se nanosi šteta poslovnom ugledu 3. tuženika, osobito mu je narušen ugled kod kreditnih institucija, stoga mu može nastati i velika imovinska šteta, zbog čega 3. tuženik ima pravo na pravičnu novčanu naknadu zbog neimovinske štete (povrede časti i ugleda).

3. U svom odgovoru na tužbu od 24. siječnja 2019. godine 2. tuženica Ljiljana Rauš protivi se tužbenom zahtjevu kao potpuno neosnovanom. Navodi da je po njezinim saznanjima međusobno stanje dugovanja i potraživanja 1. tuženika i tužitelja takvo da tužitelj duguje 1. tuženiku poveći iznos naknade štete (od nekoliko milijuna kuna) te još nekoliko desetaka tisuća kuna sudskih troškova zbog čega tražbina radi čijeg se pobijanja vodi ova parnica više ne postoji, ili ako postoji, vrlo vjerojatno će u međuvremenu prestati prijebojem. Ističe i da se pobijanje može odrediti samo u onom dijelu koji je potreban za namirenje novčane tražbine tužitelja te da same nekretnine koje se obuhvaćene tužbom imaju otprilike 10 puta veću vrijednost od tužiteljeve tražbine, a poslovni udio u 3. tuženiku ima višemilijunsku vrijednost. U tom dijelu iznosi istovjetne navode u pogledu vrijednosti nekretnina i poslovnih udjela koje u svom odgovoru na tužbu iznose ostali tuženici. Stoga predlaže tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti kao neosnovan.

4.1. U podnesku od 14. veljače 2019., kojim se očitovao na odgovore na tužbu, tužitelj osporava da bi 1. tuženik prema njemu imao tražbinu u iznosu od 4.655.000,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, a razloge u vezi s tim tužitelj je detaljno obrazložio u odgovoru na tužbu u postupku broj Pn-130/2018 (prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja u tom postupku, prigovor zastare, osporavanje osnova i visine tužbenog zahtjeva i nepostojanje štete). Kod toga navodi da 1. tuženik ne može prebijati tražbinu istaknutu prema tužitelju u drugom parničnom postupku čija osnovanost i visina nisu utvrđene te da sud u ovom postupku nije ovlašten odlučivati o zahtjevu o kojem već teče parnica zbog čega predlaže da sud odbaci ovaj prigovor radi prebijanja kao nedopušten. U odnosu na tražbinu u iznosu od 26.525,00 kn temeljem rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013 od 28. studenoga 2018. tužitelj navodi da su na ovo rješenje i 1. tuženik i tužitelj uložili žalbe zbog čega 1. tuženikovo potraživanje u tom ovršnom postupku još uvijek nije utvrđeno ni dospjelo, naime, prema odredbama Zakona o obveznim odnosima dospjelim se smatra ono potraživanje čije ispunjenje vjerovnik može potraživati od dužnika. Neosnovani su navodi 1. tuženika da se opravdano može očekivati dosuda naknade troškova ovršnog postupka u punom iznosu jer se prijeboj ne može temeljiti na nekim budućim tražbinama, već na konkretno postojećim egzistentnim dospjelim tražbinama. Ističe da ovaj sud nije ovlašten odlučivati o zahtjevu za naknadu troškova ovršnog postupka, već je to ovlašten ovršni sud sukladno čl. 14. st. 7. Ovršnog zakona. Tužitelj predlaže da sud odbaci i ovaj prigovor radi prebijanja kao nedopušten.

4.2. U odnosu na navode tuženika da se pobijanje dužnikovih pravnih radnji može odrediti samo u onom dijelu koji je potreban za namirenje novčane tražbine tužitelja, a da je tužitelj višestruko prekoračio svoju tražbinu s obzirom na vrijednost predmetnih nekretnina i poslovnih udjela, tužitelj ističe da tužbenim zahtjevom traži da nedopuštena raspolaganja gube svoj učinak samo u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje njegove tražbine prema 1. tuženiku te traži da se 2. tuženici i 3. tuženiku naloži trpljenje namirenja iz suvlasničkih dijelova nekretnina u njihovom vlasništvu samo do iznosa ukupnog tužiteljevog potraživanja. Temeljem presude donesene u tuženikovu korist u ovom postupku tužitelj bi imao pravo namiriti svoju tražbinu iz kupovnine dobivene prodajom predmetnih suvlasničkih udjela nekretnina, dok bi preostali iznos kupovnine iznad iznosa tužiteljeve tražbine pripao onom tuženiku čiji je suvlasnički udio prodan te kada bi jednom u cijelosti namirio svoju tražbinu, tužitelj ne bi više bio ovlašten pokretati druge ovršne postupke na preostalim suvlasničkim dijelovima nekretnina. Uz to tužitelj ukazuje da mu nije poznata vrijednost predmetnih nekretnina ni poslovnih udjela te su tvrdnje tuženika u vezi s tim paušalne i nepotkrijepljene i zapravo potvrđuju tužiteljevu tvrdnju da je 1. tuženik namjerno poduzeo pravne radnje na štetu tužitelja jedino s ciljem da mu nanese štetu. U odnosu na navode o šteti poslovnom ugledu 3. tuženika tužitelj navodi da u njegovim radnjama nema protupravnosti, da je zabilježba tužbe dopuštena odredbama Zakona o zemljišnim knjigama te se istom tužitelj poslužio kako bi osigurao svoja prava iz ovog postupka.

5. U podnesku od 19. veljače 2020. tužitelj ponavlja i dodatno obrazlaže svoj prigovor dvostruke litispendencije u odnosu na istaknuti prigovor radi prebijanja ovdje predmetne tražbine s tražbinom 1. tuženika koju on potražuje u parničnom postupku broj Pn-130/2018 budući da se radi o zahtjevu o kojem sud mora meritorno odlučiti te tuženik ne može zahtijevati jednu tražbinu dva puta - najprije tužbenim zahtjevom u postupku broj Pn-130/2018, a potom u povodu prigovora radi prebijanja istaknutog u ovom postupku zbog čega ponovo predlaže da taj prigovor radi prebijanja sud odbaci.

U odnosu na prigovor radi prebijanja 1. tuženikove tražbine s osnova troškova ovršnog postupka tužitelj navodi da je odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-154/2019-2 od 29. studenoga 2019. rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013-23 od 28. studenoga 2018. ukinuto tako da ta tražbina više ne egzistira te ponovo predlaže da i ovaj prigovor radi prebijanja sud odbaci kao nedopušten.

6.1. U podnesku od 26. veljače 2019. godine 1., 3. i 4. tuženik predložili su spajanje ovog postupka s postupkom broj Pn-130/2018 radi ekonomičnosti postupka i zajedničkog raspravljanja s obzirom i na istaknuti prigovor radi prebijanja tražbine istaknute u tom postupku, te su ujedno svi tuženici (i to 1., 3. i 4. tuženici na pripremnom ročištu 29. siječnja 2019., a 2. tuženica na ročištu za glavnu raspravu 21. veljače 2023.) predložili da se odredi prekid ovog postupka do pravomoćnog okončanja postupka broj Pn-130/2018. Ovim prijedlozima tužitelj se u podnesku od 19. veljače 2020. usprotivio jer se radi o različitim pravnim stvarima, s predloženim različitim dokazima, zbog čega se time ne bi ubrzalo raspravljanje ni smanjili troškovi. Također se na ročištu 29. siječnja 2019. usprotivio i prijedlogu za prekidom ovog postupka navodeći da se radi o njegovim tražbinama priznatim ovršnim ispravama prije više od 10 godina.

6.2. Ove prijedloge tuženika sud je odbio na ročištu 21. veljače 2023. utvrdivši da nisu ispunjeni uvjeti iz čl. 313. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP) za spajanje postupaka te je ocijenio osnovanima navode tužitelja zbog kojih se tome protivi, a niti su ispunjene pretpostavke iz čl. 212. i čl. 213. ZPP koje propisuju u kojim se slučajevima postupak prekida, naime u konkretnoj parnici ne radi se niti o jednom od tih slučajeva. Valja reći da je u međuvremenu odnosno do zaključenja glavne rasprave u ovom postupku postupak broj Pn-130/2018 pravomoćno i okončan.

6.3. U podnesku od 23. travnja 2026. tuženici su stavili prijedlog da se ovaj postupak prekine dok se pravomoćno ne odluči o troškovima 1. tuženika kao ovršenika u predmetu Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013. Naime, kako to navode na ročištu 29. travnja 2026., u tom predmetu odluka o troškovima nije donesena jedino iz razloga što je isti bio priklopljen predmetu broj Pn-130/18 te su se predmeti nalazili na odlučivanju kod Županijskog suda u Rijeci broj GŽ-732/22, a nakon njihovog povrata prvostupanjskom sudu, ovaj je ovršni predmet 5. ožujka 2026. dostavljen Trgovačkom sudu u Varaždinu kojem je preostalo isključivo donijeti odluku o troškovima koji nedvojbeno pripadaju 1. tuženiku, samo je otvoreno pitanje njihove visine. Na istom ročištu tužitelj se usprotivio predloženom prekidu postupka budući da ne postoji niti jedan zakonski osnov zbog kojeg bi ovaj postupak trebalo prekinuti. Rješenjem donesenim na tom ročištu sud je odbio i ovaj prijedlog tuženika za prekidom postupka budući da, kako je već ranije rečeno, situacija da je stranka u postupku istaknula prigovor radi prebijanja utužene tražbine sa svojim potraživanjem istaknutim u drugom parničnom postupku nije predviđena odredbama čl. 212. i čl. 213. ZPP kao razlog za prekid postupka, zbog čega nije bilo zakonskog osnova da sud isto odredi.

7. S obzirom na promjenu tvrtke 4. tuženika te na novo doneseno rješenje o ovrsi ovoga suda u predmetu broj Ovr-440/2015-50 od 21. rujna 2022. kao okolnosti koje su nastale bez krivnje tužitelja nakon zaključenja prethodnog postupka, tužitelj je podneskom od 20. veljače 2023. specificirao tužbeni zahtjev tako da kao 4. tuženika naznačava trgovačko društvo ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o., OIB: 29361769747,

Gornji Kneginec, Ulica Mavra Schlengera 9, te ujedno smanjuje svoju tražbinu za iznos od 92,17 EUR (694,42 kn) te u tom dijelu povlači tužbu, a ujedno tužbeni zahtjev specificira s obzirom na novu službenu valutu EUR. Tako ovim tužbenim zahtjevom predlaže da pobijane dužnikove pravne radnje gube pravni učinak u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje njegove tražbine u iznosu od 11.050,90 EUR (83.263,00 kn) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do isplate i radi ispunjenja zatezne kamate u iznosu od 200,12 EUR (1.507,77 kn). Naime, tužitelj navodi da je rješenje o ovrsi broj Ovr-440/2015 od 3. srpnja 2015. na novčanim sredstvima ovršenika bilo neprovedivo budući da je FINA temeljem čl. 12. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima 4. kolovoza 2018. prestala s izvršavanjem tog rješenja o ovrsi pa je po prijedlogu tužitelja kao ovrhovoditelja doneseno rješenje o promjeni sredstva i predmeta ovrhe broj Ovr-440/2015-50 od 21. rujna 2022. kojim je potvrđen iznos tražbine tužitelja prema 1. tuženiku nakon izjavljenog prijeboja koji je potvrđen presudom Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-1248/2021-2 od 7. listopada 2021.

8.1. Budući da je sud ocijenio neosnovanim tužiteljev zahtjev iz čl. 186.b st. 3. ZPP istaknut u tužbi (naveden u točki 1.8. obrazloženja), rješenjem broj P-587/2018-43 od 6. srpnja 2023. naložio je tužitelju da postavi određeni tužbeni zahtjev u pogledu poslovnih udjela 2. tuženice Ljiljane Rauš u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. Novi Marof i ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. Gornji Kneginec, sve kako je to obrazloženo u tom rješenju, nakon čega je tužitelj postavio i u tom dijelu određeni tužbeni zahtjev podneskom od 9. kolovoza 2023. U tom podnesku tužitelj navodi da je iz dokumentacije koju je pribavio u sudskom registru vidljivo da je 2. tuženica Ljiljana Rauš jedini član društava BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. te da u istima ima po jedan poslovni udio nominalnih iznosa od po 20.000,00 kn što čini 100% temeljenog kapitala svakog od društava te je kao član društva ovlaštena raspolagati poslovnim udjelom ili dijelom poslovnog udjela koji se poslovni udjeli mogli prenositi i nasljeđivati te Skupština društva odlučuje o podjeli poslovnih udjela. Kod toga ističe da u slučaju da se 1. tuženik nije odrekao nasljedstva iza pokojnog Roberta Rauša (u čiju su ostavinsku imovinu ušli poslovni udjeli od 100% u navedenim trgovačkim društvima), došlo bi do situacije više nasljednika odnosno ovlaštenika na jednom poslovnom udjelu u svakom od društava te bi došla u primjenu odredba čl. 417. Zakona o trgovačkim društvima prema kojoj ako ima više ovlaštenika na poslovnom udjelu (oni čine nasljedničku zajednicu), oni svoja prava mogu ostvarivati zajedno te solidarno odgovaraju za obveze koje otpadaju na taj poslovni udio tj. zakonski nasljednici iza pokojnog Roberta Rauša postali bi imatelji jednog poslovnog udjela (svaki u $\frac{1}{2}$ idealnog dijela). Time oni postaju zajedno imatelji poslovnog udjela i među njima je određeno koji idealni dio kome pripada, ali to ne znači i podjelu poslovnog udjela, niti je sud to ovlašten učiniti, već podjelu mogu provesti samo članovi društva odlukom Skupštine, pa nasljednici u ulozi više imatelja istog poslovnog udjela mogu zatražiti da po pravilima o podjeli poslovnog udjela Skupština odluči o njegovoj podjeli i prema omjerima njihovih idealnih dijelova tako da svaki od njih dobije po jedan poslovni udio koji odgovara njegovom idealnom dijelu poslovnog udjela koji se dijeli (kakvo je stajalište pravne teorije i sudske prakse). Stoga bi 1. tuženik, u slučaju da se nije odrekao nasljeđivanja, postao imatelj / ovlaštenik u $\frac{1}{2}$ dijela na cijelom nepodijeljenom poslovnom udjelu u predmetnim trgovačkim društvima jer do podjele poslovnog udjela nije moglo doći donošenjem rješenja o nasljeđivanju, već jedino odlukom Skupština trgovačkih društava. Stoga tužitelj smatra da je 2. tuženica Ljiljana Rauš kao jedini član društva i imatelj poslovnih udjela u istima dužna

trpjeti namirenje tužiteljeve tražbine prema 1. tuženiku prodajom jedino nepodijeljenog poslovnog udjela u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o., a to i iz razloga što bi sudska odluka kojom se utvrđuje pravo na namirenje prodajom poslovnog udjela za koji nije provedena podjela bila ovršiva samo u odnosu na cijeli poslovni udio kao jedinstvenu cjelinu budući da predmet ovrhe ne može biti idealni dio poslovnog udjela, već samo poslovni udio kao cjelina (kakvo je stajalište i sudske prakse). Slijedom navedenog, tužitelj specificira tužbeni zahtjev na način da nasljedničke izjave 1. tuženika Borisa Rauša kojima se odrekao nasljeđivanja $\frac{1}{2}$ dijela ranije navedenih nekretnina te poslovnih udjela od 100% u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. (ranije: BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o.) kao ovlaštenik poslovnog udjela u $\frac{1}{2}$ dijela te ranije navedeni Kupoprodajni ugovor od 18. prosinca 2017. gube pravni učinak prema tužitelju u dijelu u kojem je to potrebno radi ispunjenja njegove tražbine prema 1. tuženiku u iznosu od 11.050,90 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do isplate i zatezne kamate u iznosu od 200,12 EUR te se nalaže 3. tuženiku i 2. tuženici da trpe namirenje tog potraživanja tužitelja i to 3. tuženik prodajom $\frac{1}{2}$ suvlasničkog dijela nekretnina upisanih u z.k. ul. 580, 2702 i 717 k.o. Hrženica, a 2. tuženica prodajom $\frac{1}{2}$ suvlasničkog dijela nekretnine upisane u z.k. ul. 3648 k.o. Novi Marof te prodajom poslovnog udjela u trgovačkom društvu BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i u trgovačkom društvu ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o., svakoga u nominalnom iznosu od 20.000,00 kn (2.654,46 EUR) koji čine 100% temeljnog kapitala svakog od tih društava.

8.2. U istom podnesku od 9. kolovoza 2023. tužitelj navodi i kako u odnosu na trgovačko društvo ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. ne postavlja nikakav tužbeni zahtjev te predlaže "da ga se izostavi iz daljnjeg postupka". Iz navedenog proizlazi da je u odnosu na 4. tuženika ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. tužitelj ovim podneskom povukao tužbu, a kako se navedenom povlačenju 4. tuženik u roku od 15 dana od kada mu je dostavljen ovaj podnesak tužitelja (30. kolovoza 2023.) nije usprotivio, temeljem čl. 193. st. 2. ZPP odlučeno je kao u točki III. izreke rješenja.

9. Tužiteljev prijedlog za određivanje privremene mjere radi osiguranja njegove novčane tražbine prema 1. tuženiku istaknut u tužbi sud je odbio rješenjem broj P-587/2018-42 od 6. srpnja 2023., a to je rješenje postalo pravomoćno 19. srpnja 2023. Međutim, povodom novog prijedloga tužitelja za određivanje privremene mjere radi osiguranja njegove nenovčane tražbine, istaknutog u podnesku od 9. kolovoza 2023., rješenjem broj P-587/2018-45 od 29. kolovoza 2023. ovaj je sud odredio predloženu privremenu mjeru zabranom otuđenja i opterećenja poslovnog udjela 2. tuženice Ljiljane Rauš u trgovačkom društvu BAGERKOP-ROBERTO Novi Marof i ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. Gornji Kneginec uz zabilježbu ove zabrane u knjigama poslovnih udjela navedenih trgovačkih društava i sudskom registru Trgovačkog sud u Varaždinu, a po žalbi tuženika ovo je rješenje potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Puli broj GŽ-1099/2023-2 od 11. listopada 2023.

10. Nakon provođenja mjerničkog i financijskog vještačenja tužitelj je konačno specificirao svoj tužbeni zahtjev podneskom od 19. prosinca 2025. na način kako je to navedeno u točkama I. do IV. izreke presude.

11. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u svu dokumentaciju u spisu, proveo je mjerničko i financijsko vještačenje te pročitao nalaz i mišljenje mjerničkog vještaka Dražena Pintarića od 11. studenoga 2024. kao i nalaz financijske vještakinje

Natalije Jambrečić od 30. rujna 2025. te dopunu njezinog nalaza od 12. studenoga 2025. Kao nepotrebne sud je odbio dokazne prijedloge da se izvrši uvid u spis broj Pn-130/2018 i u spis Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2013 budući da su činjenice relevantne za ovaj postupak, a koje se odnose na donošenje odluka u tim predmetima među strankama nesporne. Također je odbijen dokazni prijedlog tuženika za provođenje očevida, građevinskog i poljoprivrednog vještačenja te vještačenja po revizoru budući da sud smatra kako se ne radi o dokaznim prijedlozima usmjerenim na činjenice relevantne za odluku, a što će biti niže obrazloženo.

12. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sve temeljem čl. 8. ZPP, sud je odlučio kao u izreci presude.

13. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za pobijanje dužnikovih pravnih radnji – nasljedničkih izjava o odricanju od nasljedstva danih od strane 1. tuženika Borisa Rauša u ostavinskom postupku iza pokojnog Roberta Rauša pod brojem O-1432/16 kojima se isti odrekao nasljedstva, kao i za pobijanje Kupoprodajnog ugovora sklopljenog između 2. tuženice Ljiljane Rauš kao treće osobe u čiju je korist poduzeto odricanje od nasljedstva i 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. kao pribavitelja te koristi, a koje su pravne radnje poduzete na štetu tužitelja kao vjerovnika koji ima novčanu tražbinu prema 1. tuženiku kao dužniku.

14. Odredbom članka 66. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO) propisano je da svaki vjerovnik čija je tražbina dospjela za isplatu, i bez obzira kad je nastala, može pobijati pravnu radnju svog dužnika koja je poduzeta na štetu vjerovnika, a prema stavku 2. smatra se da je pravna radnja poduzeta na štetu vjerovnika ako zbog nje dužnik nema dovoljno sredstava za ispunjenje vjerovnikove tražbine. Prema članku 67. stavak 4. ZOO odricanje od nasljedstva smatra se besplatnim raspolaganjem te se sukladno članku 67. stavak 3. ZOO kod besplatnih raspolaganja smatra da je dužnik znao da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu vjerovniku, i za pobijanje tih radnji ne zahtijeva se da je trećoj osobi to bilo poznato ili moglo biti poznato. Sukladno čl. 69. st. 2. ZOO tužba za pobijanje podnosi se protiv dužnika i treće osobe s kojom je ili u čiju je korist poduzeta pravna radnja koja se pobija, a prema st. 3. tog članka, ako je treći otuđio nekim naplatnim poslom korist pribavljenu raspolaganjem koja se pobija, tužba se može podnijeti protiv pribavitelja samo ako je ovaj znao da se pribavljanje njegovih prednika moglo pobijati. Nadalje, sukladno članku 70. ZOO ako sud usvoji tužbeni zahtjev pravna radnja gubi učinak samo prema tužitelju i samo koliko je potrebno za namirenje njegovih tražbina. Sukladno čl. 71. st. 1. ZOO tužba za pobijanje može se podnijeti u roku od jedne godine za raspolaganje iz čl. 67. st. 1. ZOO (naplatno raspolaganje), a za ostale slučajeve u roku od tri godine, time da se sukladno st. 2. tog članka rok računa od dana kad je poduzeta pravna radnja koja se pobija.

15.1. Između stranaka nije sporno, a kako je to utvrđeno i uvidom u priložene odluke, da tužitelj prema 1. tuženiku Borisu Raušu ima novčanu tražbinu na temelju pravomoćnog i ovršnog rješenja ovoga suda broj Ovr-246/05 od 8. lipnja 2005. i to u iznosu od 15.530,60 kn s osnova troškova tog postupka, te novčanu tražbinu temeljem pravomoćne i ovršne presude ovoga suda broj P-234/05 od 16. lipnja 2006. i to u iznosu od 67.732,40 kn s osnova troškova tog parničnog postupka, kao što nije sporno

ni da je na temelju ove dvije ovršne isprave rješenjem o ovrsi broj Ovr-440/15-5 od 3. srpnja 2015. po prijedlogu tužitelja kao ovrhovoditelja protiv 1. tuženika kao ovršenika određena ovrha na novčanim sredstvima ovršenika radi naplate ovih novčanih tražbina i to zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na svaki od ovih dosuđenih troškova od dana donošenja odluka kojima su isti odmjereni pa do isplate. Nadalje, uvidom u rješenje o ovrsi broj Ovr-440/2015-50 od 21. rujna 2022. doneseno po prijedlogu ovrhovoditelja (tužitelja) od 26. studenoga 2021. određena je promjena predmeta i sredstva ovrhe i to na pokretninama ovršenika, radi naplate novčane tražbine tužitelja u ukupnom iznosu od 83.263,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 7. ožujka 2018. do isplate i radi naplate zatezne kamate u iznosu od 1.507,77 kn, kao tražbine preostale nakon izvršenog prijeboja sukladno Izjavi o prijeboju od 6. ožujka 2018. Ovo je rješenje o ovrsi potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Puli broj GŽ Ovr-43/2024-2 od 9. veljače 2024.

15.2. Nije sporno ni da je 1. tuženik Boris Rauš prema tužitelju imao novčanu tražbinu temeljem pravomoćne i ovršne presude Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-85/2014-26 od 1. srpnja 2015. i to u iznosu od 98.125,00 kn s osnova troškova tog parničnog postupka, kako je to i utvrđeno uvidom u navedenu presudu.

15.3. Nadalje, nesporno je, a kako je to utvrđeno i uvidom u Izjavu o prijeboju (kompenzaciji) od 6. ožujka 2018. da je tužitelj svoju novčanu tražbinu u iznosu od 118.586,20 kn koju ima prema 1. tuženiku temeljem rješenja o ovrsi broj Ovr-440/15 od 3. srpnja 2015. (očito omaškom naveden datum 30. srpnja 2015.), koje je doneseno temeljem ranije spomenutih ovršnih isprava, stavio u prijeboj s novčanom tražbinom 1. tuženika koju on ima prema tužitelju temeljem presude Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-85/2014 od 1. srpnja 2015. također u iznosu od 118.586,20 kn (koji predstavlja iznos troškova dosuđenih 1. tuženiku s kamatama na taj iznos obračunatim do 6. ožujka 2018.). U Izjavi se navodi da je time zatvoren dio tužiteljeve tražbine koju ima prema rješenju o ovrsi broj Ovr-440/15 od 3. srpnja 2015. i to upravo u iznosu od 118.586,20 kn, no time tužitelju nije namiren niti cijeli iznos kamata, a glavnica nije namirena niti djelomično. Iz priloženog obračuna kamata proizlazi da su zakonske zatezne kamate obračunate na glavicu u iznosu od 67.732,40 kn u razdoblju od 16. lipnja 2006. do 6. ožujka 2018., na glavicu u iznosu od 15.530,60 kn od 8. lipnja 2005. do 6. ožujka 2018. te na glavicu u iznosu od 98.125,00 kn od 1. srpnja 2015. do 6. ožujka 2018., dakle kamate su obračunavane od datuma dospeljeća svakog pojedinog iznosa pa do dana sastavljanja Izjave o prijeboju.

16.1. Tuženici u prvom redu osporavaju ispunjenje osnovne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji na štetu dužnika iz razloga prestanka tražbine vjerovnika budući da u odgovoru na tužbu 1. tuženik ističe prigovor radi prebijanja predmetne tražbine tužitelja sa svojom tražbinom u ukupnom iznosu od 4.655.000,00 kn s osnova naknade štete koju potražuje u postupku broj Pn-130/2018. Međutim, valja reći da je tijekom ovog postupka navedeni parnični postupak pravomoćno okončan na način da je tužbeni zahtjev pravomoćno odbijen donošenjem presude ovoga suda broj Pn-130/2018-33 od 4. studenoga 2021. koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Rijeci broj GŽ-732/2022-3 od 8. listopada 2025. Kod toga nisu relevantni navodi tuženika kako je u tom postupku tužitelj podnio prijedlog za dopuštenje revizije budući da se radi o izvanrednom pravnom lijeku čije samo podnošenje nije utjecaja na pravomoćnost sudske odluke kojom je tužbeni zahtjev odbijen. Slijedom navedenog nije bilo niti potrebe da se u tom smislu provode bilo kakvi dokazi o tome je li 1. tuženik kao tužitelj u tom predmetu podnio navedeni prijedlog.

16.2. Što se tiče daljnje tražbine koju 1. tuženik također stavlja u prijeboj s ovdje predmetnom tražbinom tužitelja i to s osnova troškova ovršnog postupka kod Trgovačkog suda u Varaždinu pod brojem Ovr-22/2013, valja reći da je nesporno među strankama da su prvostupanjskim rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu broj Ovr-22/2023-23 od 28. studenoga 2018. prvotuženiku kao ovršeniku u tom postupku doista dosuđeni troškovi tog postupka u iznosu od 26.525,00 kn, no isto tako je nesporno i da je ovo rješenje ukinuto rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-154/2019-2 od 29. studenoga 2019. te je predmet vraćen na ponovni prvostupanjski postupak, kao što je nesporno, prema navodima stranaka s ročišta 29. travnja 2026., da nakon toga nije donesena nikakva daljnja odluka o naknadi troškova u tom postupku. Pri tome valja reći da sud u ovom postupku ne može utvrđivati ima li i u kojem iznosu 1. tuženik kao ovršenik pravo na naknadu troškova u tom postupku, već je za to nadležan isključivo ovršni sud sukladno čl. 14. st. 7. Ovršnog zakona. Slijedom navedenog, nisu relevantni navodi tuženika kojima on ukazuje na osnovanost svog zahtjeva za naknadu troškova tog postupka uslijed obustavljanja ovrhe koja je u parničnom postupku proglašena nedopuštenom budući da će o tome odlučivati nadležni ovršni sud. Stoga je očigledno kako 1. tuženik za sada još uvijek nema utvrđenu nikakvu tražbinu s osnova naknade troškova tog postupka prema tužitelju.

16.3. Slijedom navedenoga, sud je ocijenio neosnovanima navode 1. tuženika o postojanju ovih njegovih novčanih tražbina koje isti stavlja u prijeboj s ovdje predmetnom tražbinom tužitelja, zbog čega je valjalo odlučiti kao u točki V. izreke presude.

17.1. Nije sporno da je 1. tuženik, kao zakonski nasljednik iza pokojnog sina Roberta Rauša, u ostavinskom postupku pod brojem O-1432/2016 dao nasljedničke izjave 16. siječnja 2017. i 27. veljače 2017. kojima se odrekao nasljedstva temeljem zakona, tako da je jedina preostala zakonska nasljednica iza pokojnog Roberta Rauša njegova majka (1. tuženikova supruga) Ljiljana Rauš, ovdje 2. tuženica, koja se nasljedstva prihvatila te je kao jedina zakonska nasljednica i utvrđena pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju javnog bilježnika Nade Vidović-Džidić iz Novog Marofa broj O-1432/16 od 16. siječnja 2017. i pravomoćnim rješenjem o naknadno pronađenoj ostavinskoj imovini broj O-1432/16 od 27. veljače 2017., temeljem kojih je stekla ostavinsku imovinu koja se sastoji, između ostalog, od poslovnih udjela (svakog od 100%) u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i BAGERKOP-ROBERTO PLUS d.o.o., nekretnina upisanih u z.k. ul. 3648 k.o. Novi Marof te nekretnina upisanih u z.k. ul. 580 (čkb. 1028/1, 1029/1 i 1030/1), z.k. ul. 2702 (čkb. 1029/3 i 1030/2) i z.k. ul. 717 (čkb. 1025, 1026 i 1027), sve u k.o. Hrženica, kako je to i utvrđeno uvidom u zapisnike broj O-1432/16 od 16. siječnja 2017. i 27. veljače 2017. te navedena rješenja.

17.2. Nesporno je i da je 2. tuženica Ljiljana Rauš predmetnim nekretninama stečenim temeljem prednjeg rješenja o nasljeđivanju naknadno pronađene ostavinske imovine (nekretninama upisanim u z.k. ul. 717, 580 i 2702) kao prodateljica raspolagala Kupoprodajnim ugovorom sklopljenim 18. prosinca 2017. s trgovačkim društvom BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. (3. tuženikom) kao kupcem, kako je to i utvrđeno uvidom u taj ugovor.

17.3. Budući da je tužba podnesena 17. prosinca 2018., a imajući u vidu vrijeme poduzimanja pravnih radnji koje se pobijaju ovom tužbom, ista je nedvojbeno podnesena u zakonskim rokovima iz čl. 71. ZOO.

18.1. Što se tiče pretpostavke insolventnosti dužnika (1. tuženika) nastale uslijed poduzimanja njegove pobijane pravne radnje (odricanja od nasljedstva) propisane odredbom čl. 66. st. 2. ZOO, iz potvrda FINE od 26. listopada 2015. i 26. ožujka 2018. utvrđeno je da su točni navodi tužitelja kako je njegova osnova za plaćanje broj Ovr-440/15-5 u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje upisana na 33. mjestu te da obveze u redosljedu prije nje iznose 8.057.676,39 kn odnosno 8.697.254,13 kn.

18.2. Nadalje, iz Uvjerenja STP Autoklub "Varaždin" od 30. ožujka 2018. proizlazi da na dan 30. ožujka 2018. prvotuženik nije bio registriran kao vlasnik bilo kakvog motornog vozila, naime evidentirani su samo podaci o nizu objavljenih vozila. Jednako tako, iz Uvjerenja PU Varaždinske, PP Novi Marof od 24. prosinca 2018. proizlazi da je na ime 1. tuženika evidentiran niz objavljenih vozila za koja su evidentirane i zabrane otuđenja.

18.3. Iz Uvjerenja Središnjeg ureda Državne geodetske uprave od 16. travnja 2018. i prijepisa posjedovnih listova sa stanjem na dan 15. travnja 2018. proizlazi da je 1. tuženik upisan kao posjednik nekretnina u posjedovnim listovima broj 2099 k.o. Ključ, 1604 k.o. Grana, 1046, 1381, 1398 i 1399 k.o. Hrženica, 2514 k.o. Krapina, 947 k.o. Hrastovljan, 948 k.o. Sudovec i 2189 k.o. Donje Makojišće, a iz z.k. izvadaka u koje su upisane navedene nekretnine proizlazi da su točni navodi tužitelja o tome da je 1. tuženik bio upisan kao vlasnik odnosno suvlasnik niza nekretnina koje su prodane u ovršnom postupku broj Ovr-931/11 (i to 3. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o.), a da su nekretnine na kojima 1. tuženik i dalje dolazi upisan kao vlasnik odnosno suvlasnik opterećene založnim pravima radi osiguranja tražbina vjerovnika Republike Hrvatske koje znatno nadmašuju vrijednost nekretnina, kako je to utvrđeno u zaključku o prodaji broj Ovr-931/11-53 od 21. rujna 2015. Napominje se da navedene činjenice među strankama niti nisu sporne.

18.4. Iz prednje utvrđenog valja zaključiti kako su točni navodi tužitelja da 1. tuženik nema imovinu iz koje bi tužitelj mogao namiriti svoju predmetnu tražbinu, te da je u konkretnom slučaju odricanjem od zakonskog nasljedstva iza pokojnog sina kojim bi mu, da nije dao takvu nasljedničku izjavu, pripala polovica ostavinske imovine sukladno čl. 11. st. 1. i st. 4. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15 i 14/19), 1. tuženik poduzeo takvu pravnu radnju na štetu tužitelja kao vjerovnika zbog koje nema sredstava za ispunjenje vjerovnikove tražbine.

19. Valja reći da tuženici tijekom postupka niti nisu osporavali ovu tvrdnju tužitelja da uslijed odricanja od nasljedstva 1. tuženik nema sredstava za ispunjenje tužiteljeve tražbine, već su iznosili navode da je vrijednost nekretnina i poslovnih udjela koji su bili predmetom ostavinskog postupka (a kojeg se nasljeđivanja u ½ dijela 1. tuženik odrekao) odnosno predmet Kupoprodajnog ugovora te koji su predmet tužbenog zahtjeva imaju višemilijunsku vrijednost zbog čega smatraju da je pobijanjem predmetnih radnji 1. tuženika i 2. tuženice tužitelj višestruko prekoračio svoju tražbinu te da je njegov zahtjev neosnovan jer se pobijanje može odrediti samo u dijelu koji je potreban za namirenje novčane tražbine tužitelja. Međutim, iako su tužbenim zahtjevom obuhvaćene sve nekretnine i poslovni udjeli u trgovačkim društvima čijeg se nasljeđivanja 1. tuženik odrekao, u tužbi je jasno naveden zahtjev da pobijane pravne radnje gube pravni učinak samo prema tužitelju i to samo u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje tužiteljeve točno određene tražbine, iz čega sasvim jasno proizlazi da nakon što tužitelj u potpunosti namiri svoju tražbinu na bilo kojoj od imovine obuhvaćene tužbenim zahtjevom, njegova tražbina prestaje, a samim time i njegovo pravo da istu dalje prisilno ostvaruje na bilo kojoj daljnjoj imovini tuženika. Kod toga se

napominje da je prema pravilima ovršnog prava ovrhovoditelj (vjerovnik koji prisilno ostvaruje svoju tražbinu) taj koji može birati na kojem će predmetu ovrhe prisilno ostvariti svoju novčanu tražbinu zbog čega sud smatra kako u ovom parničnom postupku nema mogućnost vjerovnika ograničiti na prisilno ostvarenje tražbine samo u odnosu na neku od imovine iz koje bi se mogao namiriti imajući u vidu visinu tražbine, već da takva mogućnost na prijedlog ovršenika postoji u okviru ovršnog postupka (pokrenutog na temelju pravomoćne i ovršne presude kao ovršne isprave) sukladno čl. 5. st. 2. Ovršnog zakona. Slijedom navedenog, ovakve navode tuženika istaknute u okviru parničnog postupka sud ne smatra relevantnima za odluku u ovoj stvari, a zbog čega nije bilo potrebno niti provođenje bilo kakvih dokaza u tom smjeru (očevid i vještačenja na okolnost vrijednosti imovine obuhvaćene tužbenim zahtjevom) koje je stoga sud i odbio kao nepotrebne.

20. Što se tiče navoda tuženika kako ni jednome od njih nije bio cilj sakriti predmetnu imovinu niti nanijeti štetu vjerovnicima 1. tuženika, ističe se da se sukladno odredbi čl. 67. st. 3. ZOO smatra da je kod besplatnih raspolaganja (kakvo je odricanje od nasljedstva sukladno čl. 67. st. 4. ZOO) dužnik, dakle 1. tuženik, znao da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu vjerovniku te da se za pobijanje tih radnji ne zahtijeva da je trećoj osobi to bilo poznato ili moglo biti poznato. Što se, pak, tiče Kupoprodajnog ugovora od 18. prosinca 2017., kao naplatnog raspolaganja između 2. tuženice Ljiljane Rauš i 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. kao pribavitelja temeljem tog naplatnog posla, ukazuje se na odredbu čl. 67. st. 2. ZOO prema kojoj se smatra da je trećoj osobi koja je dužnikov bračni drug bilo poznato da dužnik poduzetim raspolaganjem nanosi štetu vjerovniku, osim ako dokaže suprotno, a što 2. tuženica tijekom ovog postupka ničime nije dokazala. Kod toga se ukazuje da je 2. tuženica, nesporno, u vrijeme poduzimanja kupoprodaje bila ujedno direktor i jedini član u trgovačkom društvu 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o., u kojem je 1. tuženik Boris Rauš bio prokurist, kako je to vidljivo iz izvotka iz sudskog registra za ovo trgovačko društvo od 17. prosinca 2018. i specijalne punomoći od 18. prosinca 2018. priložene uz Kupoprodajni ugovor od 18. prosinca 2017. Slijedom navedenog, ova dokumentacija ukazuje da su točni navodi tužitelja kako je i 3. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. bilo poznato da se pribavljanje njegovog prednika (2. tuženice koja je direktor i jedini član ovog trgovačkog društva) moglo pobijati. Stoga sud utvrđuje da su ispunjene i pretpostavke iz čl. 69. st. 3. ZOO za podnošenje ove tužbe protiv 3. tuženika.

21. Sud je, dakle, na prednje obrazloženi način sud utvrdio da su ispunjene sve pretpostavke za pobijanje predmetnih pravnih radnji zbog čega je osnovan zahtjev tužitelja da pobijane pravne radnje gube učinak prema tužitelju u mjeri koliko je to potrebno za namirenje njegove tražbine sukladno čl. 70. ZOO.

22.1. Budući da je iz priloženih zemljišnoknjižnih izvadaka za predmetne nekretnine utvrđeno da su točni navodi kako je od ranijih čkbr. 1027 površine 1290 čhv, čkbr. 1028/1 površine 720 čhv, čkbr. 1029/1 površine 775 čhv i čkbr. 1030/2 ranije površine 3822 m², sve u k.o. Hrženica formirana novonastala čkbr. 1030/2 k.o. Hrženica s površinom od 17124 m², sud je po prijedlogu tužitelja odredio mjerničko vještačenje kako bi se utvrdilo u kojem omjeru navedene čestice čine novonastalu česticu 1030/2 k.o. Hrženica budući da je ista nastala i od drugih čestica koje nisu predmet ovog postupka.

22.2. U svom nalazu i mišljenju od 11. studenoga 2024. mjernički vještak Dražen Pintarić navodi da je u službenim evidencijama katastra i zemljišne knjige čkbr. 1030/2 upisana kao oranica Jamičar sa 17124 m² i to u pl. 1501 odnosno z.k. ul. 2702 k.o. Hrženica. Navodi da je ta čestica formirana temeljem Geodetskog projekta za izgradnju reciklažnog dvorišta izrađenog od strane Geodezija Stepan d.o.o. Varaždin, a koji je potvrđen u PUK Varaždin 12. listopada 2016. te je provedena promjenama podataka u katastarskom operatu i formirana nova čkbr. 1030/2 k.o. Hrženica. Prema izračunu vještaka, u novoformiranoj čkbr. 1030/2 oranica sa 17124 m² udio čestica od kojih je ista formirana je slijedeći: čkbr. 1024 livada i oranica sa 1605 m² – 9,37% (937/10000 dijela), čkbr. 1027 oranica sa 4560 m² – 26,63% (2663/10000 dijela), čkbr. 1028/1 oranica sa 2545 m² – 14,86% (1486/10000 dijela), čkbr. 1028/2 oranica sa 1919 m² – 11,21% (1121/10000 dijela), čkbr. 1029/1 livada sa 2739 m² – 16,00% (1600/10000 dijela) i čkbr. 1030/2 oranica sa 3756 m² – 21,93% (2193/10000 dijela), time da čestice koje su predmet ovog postupka: čkbr. 1027, 1028/1, 1029/1 i 1030/2 sudjeluju sa 79,42% (7942/10000 dijela). Na ovaj nalaz i mišljenje mjerničkog vještaka niti jedna od stranaka nije stavljala nikakve prigovore, a kao stručan i valjano obrazložen prihvaća ga i ovaj sud.

22.3. Nakon ovog mjerničkog vještačenja tužitelj je podneskom od 12. prosinca 2024. svoj tužbeni zahtjev specificirao sukladno istom na način da traži da se 3. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o., uz sve ranije obuhvaćeno u tužbenom zahtjevu, naloži da trpi namirenje tužiteljeve tražbine prodajom 3971/10000 dijela nekretnine čkbr. 1030/2 Jamičak oranica površine 17124 m² upisana u z.k. ul. 2702 k.o. Hrženica, dakle tužitelj traži da 3. tuženik trpi namirenje polovice onog dijela novoformirane nekretnine koji je nastao od čestica koje su bile predmetom ostavinskog postupka iza pokojnog Roberta Rauša i odricanja od nasljedstva 1. tuženika Borisa Rauša. Budući da je time tužitelj tužbeni zahtjev djelomično izmijenio u odnosu na 3. tuženika izmijenivši u jednom dijelu identitet nekretnina na kojima traži da tuženik trpi namirenje tužiteljeve tražbine, sud smatra da se radi o preinaci tužbe u smislu čl. 191. st. 1. ZPP. Ovakvoj preinaci niti jedan od tuženika nije se usprotivio, a sud smatra da je tužitelj nije mogao izvršiti bez svoje krivnje do zaključenja prethodnog postupka odnosno bez mjerničkog vještačenja koje je provedeno u fazi glavne rasprave, zbog čega je ovu preinaku i dopustio sukladno čl. 190. st. 2. ZPP.

23.1. Što se tiče visine predmetne tužiteljeve tražbine, u podnesku od 20. veljače 2023. tužitelj navodi da je rješenje o ovrsi broj Ovr-440/15-5 od 3. srpnja 2015., na kojem u tužbi temelji svoju tražbinu, zamijenjeno novim rješenjem o ovrsi broj Ovr-440/2015-50 od 21. rujna 2022. kojim je potvrđen iznos tražbine tužitelja prema 1. tuženiku nakon izjavljenog prijeboja, a koji je potvrđen presudom Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-1248/2021-2 od 7. listopada 2021., tako da je sukladno tome smanjio svoju tražbinu za iznos od 92,17 EUR (694,42 kn) te je u tom dijelu povukao tužbu potražujući nadalje iznos od 11.050,90 EUR (83.263,00 kn) te zatezne kamate u iznosu od 200,12 EUR (1.507,77 kn), tj. sveukupni iznos od 84.770,77 kn (11.251,01 EUR). Budući da se tuženici u roku od 15 dana od dana kada im je dostavljen ovaj podnesak tužitelja ovom djelomičnom povlačenju tužbe nisu usprotivili, valjalo je na temelju čl. 193. st. 2. ZPP utvrditi da je u tom dijelu odnosno za taj iznos tražbine tužba povučena.

23.2. Nadalje, na ročištu za glavnu raspravu 5. ožujka 2025. tužitelj navodi da je nakon zaključenja prethodnog postupka donesena odluka Županijskog suda u Puli broj GŽ Ovr-43/2024-2 od 9. veljače 2024. u ovršnom postupku broj Ovr-440/2015 kojim je potvrđeno rješenje o ovrsi broj Ovr-440/2015-50 od 21. rujna 2022. u kojem

je utvrđena preostala visina tužiteljeve tražbine nakon izvršenog prijeboja. Uvidom u navedenu drugostupanjsku odluku utvrđeno je da je istom potvrđeno prvostupanjsko rješenje kojim je određena promjena predmeta i sredstva ovrhe u smislu čl. 5. st. 3. Ovršnog zakona tj. određena je ovrha na pokretninama ovršenika budući da je ostala bezuspješna ovrha na novčanoj tražbini ovršenika određena rješenjem o ovrsi broj Ovr-440/15-5 od 3. srpnja 2015. Iz prednjeg proizlazi da tužitelj temelji visinu svoje tražbine na pravomoćnim rješenjima o ovrsi koja su donesena na temelju ovršnih isprava, a koja nemaju značaj kondemnatornih sudskih odluka u kojima bi ovršeniku (ovdje 1. tuženiku) bilo naloženo ispunjenje novčane tražbine ovrhovoditelja (ovdje tužitelja), već je njima određen opseg ovrhe u tim ovršnim postupcima, a time se ne radi niti o presuđenoj stvari u pogledu visine tužiteljeve tražbine koju ne bi bilo moguće utvrđivati tijekom ovog postupka.

23.3. Stoga je po prijedlogu tužitelja rješenjem broj P-587/2018-64 od 4. srpnja 2024. određeno provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja na okolnost visine predmetne novčane tražbine tužitelja preostale nakon izvršenog prijeboja temeljem Izjave o prijeboju od 6. ožujka 2018. Naime, iz tužiteljevog obračuna zakonskih zateznih kamata priloženih uz Izjavu o prijeboju proizlazi da su iste na predmetne tražbine obračunate do dana sastavljanja te izjave, no ovaj sud smatra (a kao što je to navedeno i u odluci Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-1248/21-2 od 7. listopada 2021. kojom je proglašena nedopuštenom izvansudska ovrha tj. izravna naplata koju je 1. tuženik pokrenuo kod FINE 19. ožujka 2018. temeljem presude Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-85/2014-26 od 1. srpnja 2015., i to iz razloga prestanka te njegove tražbine prijebojem) da su se tražbine tužitelja i 1. tuženika koje su ovom Izjavom stavljene u prijeboj susrele u trenutku nastanka kasnije obveze i to 7. veljače 2018. kada je postala pravomoćna presuda kojom je utvrđena obveza 1. tuženika prema tužitelju, pa je stoga rješenjem o financijskom vještačenju vještaku i zadan zadatak da na taj način odnosno do navedenog datuma izračuna zakonske zatezne kamate na prebijane tražbine.

23.4. U nalazu i mišljenju od 30. rujna 2025. vještakinja Natalija Jambrečić utvrdila je da zakonska zatezna kamata na glavnicu u iznosu od 2.061,26 EUR (15.530,60 kn) po rješenju o ovrsi broj Ovr-246/05 u razdoblju od 8. lipnja 2005. do 7. veljače 2018. te na iznos od 8.989,63 EUR (67.732,40 kn) u razdoblju od 16. lipnja 2006. do 7. veljače 2018. iznosi ukupno 15.870,90 EUR. Nadalje, kada se ista umanjuje za iznos od 15.739,09 EUR (118.586,20 kn) za koji je iznos tužitelj izjavio prijeboj s tražbinom 1. tuženika, proizlazi da na dan 7. veljače 2018. tužiteljeva tražbina iznosi 11.182,70 EUR, a sastoji se od glavnice u iznosu od 1.050,89 EUR (2.061,26 + 8.989,63 EUR) i nepodmirene zatezne kamate obračunate do 7. veljače 2018. u iznosu od 131,81 EUR.

23.5. Na ovaj nalaz i mišljenje tuženici nisu stavljali nikakve prigovore, a po prijedlogu tužitelja iz podneska od 7. studenoga 2025. da se zatezne kamate na glavnični iznos obračunaju do dana 7. ožujka 2018., vještakinja je isto izvršila dopunom nalaza od 12. studenoga 2025. te je utvrdila da u razdoblju od 7. veljače do 7. ožujka 2018. zakonske zatezne kamate na glavnicu u iznosu od 11.050,89 EUR iznose 60,10 EUR odnosno sveukupne zakonske zatezne kamate na tu glavnicu obračunate do 7. ožujka 2018. iznose 191,91 EUR.

23.6. Nakon dopunskog nalaza financijske vještakinje tuženici nisu stavljali nikakve prigovore, dok je tužitelj podneskom od 19. prosinca 2025. konačno uredio svoj tužbeni zahtjev na način da sukladno nalazu financijske vještakinje povlači tužbu za 1 cent glavničnog iznosa odnosno glavnicu svog potraživanja specificira u iznosu od 11.050,89 EUR na koju potražuje zateznu kamatu od 7. ožujka 2018. do isplate te

potražuje i preostale nepodmirene zatezne kamate na dan 7. ožujka 2018. u iznosu od 191,91 EUR, dok je za iznos od 8,21 EUR zateznih kamata tužitelj povukao tužbu. Budući da se tuženici ovom djelomičnom povlačenju tužbe u roku od 15 dana od kada im je dostavljen navedeni podnesak tužitelja nisu usprotivili, valjalo je utvrditi da je i u tom dijelu odnosno i za taj daljnji iznos tražbine tužba povučena.

23.7. Budući da su nalaz financijske vještakinje kao i njegova dopuna sačinjeni stručno te valjano obrazloženi, a stranke na iste nisu niti imale primjedbe, sud ih u cijelosti i prihvaća.

23.8. Iako je kao datum kada je nastao učinak prijeboja međusobnih tražbina stranaka sukladno čl. 196. st. 2. ZOO sud utvrdio dan 7. veljače 2018., iz nalaza financijske vještakinje nedvojbeno proizlazi da, kada se izvrši obračun na taj dan, tužiteljeva tražbina u glavničnom iznosu nije niti djelomično prestala, zbog čega tužitelj na istu i nakon toga datuma ima pravo potraživati zakonske zatezne kamate na taj cjelokupni iznos glavnice. Iako je tužitelj u tužbenom zahtjevu kao početak tijeka zakonske zatezne kamate na glavnični iznos naznačio datum 7. ožujka 2018., obračunao je ostatak nepodmirenih kamata nakon izvršenog prijeboja dodajući mu i daljnje obračunate zakonske zatezne kamate za razdoblje od 7. veljače do 7. ožujka 2018. što ukupno iznosi 191,91 EUR, a za što sud ne vidi zapreku budući da je tako, u apsolutnom iznosu navedene zakonske zatezne kamate tužitelj zatražio bez daljnje zakonske zatezne kamate na obračunati iznos kamate.

24.1. Nadalje, u podnesku od 19. prosinca 2025. tužitelj navodi da su u međuvremenu nekretnine čkbr. 1029/3, 1025, 1026 i 1030/1, sve u k.o. Hrženica, koje su obuhvaćene tužbenim zahtjevom, otpisane iz postojećih zemljišnoknjižnih uložaka te su z.k. ulošci 717 i 580 utrnuti, a ove čestice su upisane u nove zemljišnoknjižne uloške, za što dostavlja povijesne prikaze izvadaka iz zemljišne knjige i Baze zemljišnih podataka (BZP) za ove nekretnine, a koje su se promjene dogodile nakon zaključenja prethodnog postupka zbog čega te činjenice ranije nije mogao iznijeti te sukladno tome specificira svoj tužbeni zahtjev naznačavanjem važećih zemljišnoknjižnih podataka za ove nekretnine, na način kako je to navedeno u izreci presude.

24.2. Ovim navodima tužitelja u pogledu novih zemljišnoknjižnih oznaka tj. upisa identičnih čestica koje su obuhvaćene ranije preciziranim tužbenim zahtjevom, u nove zemljišnoknjižne uloške, tuženici se nisu usprotivili, te je uvidom u priložene povijesne prikaze izvadaka iz zemljišne knjige i BZP utvrđeno da su točni ovi navodi tužitelja kako su iste čestice sada u BZP upisane u novim z.k. ulošcima, dok su raniji z.k. ulošci u koje su ove čestice bile upisane sada utrnuti, zbog čega sud utvrđuje kako se radi o istim nekretninama te se ne radi ni o kakvoj promjeni identiteta nekretnina odnosno preinaci tužbe.

25. Slijedom svega naprijed navedenog, sud je ocijenio da su ispunjene pretpostavke za pobijanje predmetnih pravnih radnji 1. tuženika Borisa Rauša, 2. tuženice Ljiljane Rauš i 3. tuženika BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. poduzetih na štetu tužitelja kao vjerovnika, te da je osnovan njegov zahtjev da iste gube pravni učinak prema tužitelju u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje njegove tražbine čija je visina utvrđena sukladno nalazu financijske vještakinje, tako da je osnovan i dio tužbenog zahtjeva kojim se traži da se 3. tuženiku BAGERKOP-ROBERTO d.o.o., kao kupcu i pribavitelju koristi koju je 2. tuženica stekla odricanjem od nasljedstva od strane 1. tuženika, naloži da trpi namirenje tražbine iz imovine koju je na taj način stekao, a radi se o ½ dijela nekretnina koje su precizirane sukladno sada važećim zemljišnoknjižnim upisima. Također je osnovan i dio tužbenog zahtjeva da se 2.

tuženici Ljiljani Rauš naloži trpljenje namirenja predmetne tražbine tužitelja prema 1. tuženiku iz imovine koju je stekla uslijed 1. tuženikovog odricanja od nasljedstva iza pokojnog Roberta Rauša, a koja se imovina sastoji od 1/2 dijela nekretnine čkbr. 2540 upisane u z.k. ul. 3648 k.o. Novi Marof koju nije otuđila kupoprodajnim ugovorom, kao i od poslovnih udjela koje je u cijelosti stekla u trgovačkim društvima BAGERKOP-ROBERTO d.o.o. i ZLATNO JEZERO PLUS d.o.o. Pri tome sud smatra u cijelosti osnovanima navode tužitelja navedene u točki 8.1. obrazloženja zbog kojih smatra da je 2. tuženica dužna trpjeti namirenje predmetne tražbine prodajom nepodijeljenih poslovnih udjela (100%) u ovim trgovačkim društvima, pri čemu se ističe da niti tuženici ove razloge i ovako postavljeni tužbeni zahtjev ne osporavaju. Stoga je odlučeno kao u točkama I. do IV. izreke presude.

26. Valja reći da su za ovaj postupak u potpunosti nebitni navodi tuženika o nanošenju neimovinske i eventualno imovinske štete 3. tuženiku budući da u tom smislu tijekom ovog postupka nisu postavljeni nikakvi protutužbeni zahtjevi 3. tuženika o kojima bi valjalo raspravljati i odlučivati.

27.1. Odluka o naknadi troškova postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP i čl. 155. ZPP s obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio s konačno preciziranim tužbenim zahtjevom, pa ima pravo na naknadu troškova postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice.

27.2. Kao potrebne za vođenje parnice u smislu čl. 155. st. 1. ZPP sud je tužitelju priznao troškove:

- sastava tužbe u zatraženom iznosu od 200,00 EUR sukladno vrijednosti predmeta spora (VPS) te tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023, dalje: Tarifa)

- obrazloženih podnesaka od 14. veljače 2019. (očito vanje na odgovor na tužbu), od 19. veljače 2020. i od 19. prosinca 2025. (sređenje tužbenog zahtjeva nakon nalaza vještaka), u iznosu od po 200,00 EUR za svaki od podnesaka sukladno tbr. 8. toč. 1. Tarife

- troškove zastupanja na ročištima 29. siječnja 2019., 18. veljače 2019., 21. veljače 2023., 5. ožujka 2025. i 29. travnja 2026., svakoga u zatraženom iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 1. Tarife te na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 3. Tarife

- trošak sastava prijedloga za određivanje privremene mjere od 9. kolovoza 2023. u zatraženom iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 11. toč. 1. Tarife

- podnesaka od 12. prosinca 2024. (sređenje tužbenog zahtjeva nakon mjerničkog vještačenja) i 7. studenoga 2025. (prijedlog za dopunu financijskog vještačenja), ali ne u zatraženim iznosima od po 200,00 EUR, već u iznosima od po 50,00 EUR za svaki od ovih podnesaka budući da sud ocjenjuje da se ne radi o posebno obrazloženim podnescima u kojima se ne iznose nikakvi novi navodi, već o podnescima iz tbr. 8. toč. 4. Tarife

- trošak plaćenog predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 200,00 EUR i za mjerničko vještačenje u iznosu od 375,00 EUR

- sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 159,93 EUR te sudske pristojbe na prijedlog za određivanje privremene mjere od 9. kolovoza 2023. i na rješenje o određivanje te privremene mjere u ukupnom plaćenom iznosu od 158,96 EUR te sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 158,96 EUR.

27.3. Kao nepotrebne sud ocjenjuje te ne priznaje slijedeće troškove:

- podneska od 20. veljače 2023. budući da je bitne navode tog podneska koji se tiču specifikacije tražbine tužitelj mogao iznijeti na ročištu 21. veljače 2023. na kojem je taj podnesak i predao

- podneska od 7. ožujka 2023. budući da je u njemu iznio prijedlog zadatka mjerničkom vještaku u bitnome isto kao na prethodno održanoj glavnoj raspravi

- podneska od 9. kolovoza 2023. kojim je po rješenju suda kojim mu se nalaže da točno uredi tužbeni zahtjev isto učinio, a što je mogao i bio dužan učiniti već u tužbi budući da je sud ocijenio neosnovanim njegov zahtjev iz čl. 186.b ZPP.

27.4. Na taj način tužitelju su priznati ukupni parnični troškovi u iznosu od 3.252,85 EUR koje su mu dužni solidarno nadoknaditi 1. tuženik Boris Rauš, 2. tuženica Ljiljana Rauš i 3. tuženik Bagerkop-Roberto d.o.o. u odnosu na koje je uspio s tužbenim zahtjevom i to sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja presude do isplate sukladno članku 151. stavak 3. ZPP, dok četvrtotuženik Zlatno jezero plus d.o.o. nakon što je tužba u odnosu na njega povučena nije potraživao nikakve troškove postupka.

U Varaždinu 12. lipnja 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelj po punomoćnici Ivani Tušek, odvjetnici iz Varaždina
2. Tuženici po punomoćniku Franji Šebijanu, odvjetniku iz Varaždina

Broj zapisa: **9-30889-5ca70**

Kontrolni broj: **0c33d-e89f8-6a93d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.